27 Sept., 2026 – 26th Sunday in Ord. Time (A Cycle)

Ez 18:25–28; Phil 2:1–11 (or 2:1–5); Mt 21:28–32

2026 సెప్టెంబరు 27 – సాధారణ కాలంలోని 26వ ఆదివారం (ఎ సైకిల్)

యెహెజ్కేలు 18:25–28; ఫిలిప్పీయులకు 2:1–11 (లేదా 2:1–5); మత్తయి 21:28–32

ప్రవేశిక

ఒకసారి ఒక ఉపాధ్యాయురాలు తన విద్యార్థులకు మధ్యలో ఒక చిన్న నల్ల చుక్క ఉన్న తెల్ల కాగితాన్ని ఇచ్చి, "మీకు ఇందులో ఏమి కనిపిస్తోంది?" అని అడిగింది. దాదాపు ప్రతి విద్యార్థి ఆ నల్ల చుక్క గురించే చెప్పాడు. కానీ దాని చుట్టూ ఉన్న విశాలమైన తెల్లని ఖాళీ స్థలాన్ని ఒక్కరూ ప్రస్తావించలేదు. అప్పుడు ఆ ఉపాధ్యాయురాలు చిరునవ్వుతో ఇలా చెప్పింది: "మన జీవితాన్ని కూడా మనం తరచుగా ఇలాగే చూస్తుంటాము. మనం మన వైఫల్యాల మీదే దృష్టి పెడతాము. కానీ వాటికంటే ఎంతో గొప్పదైన దేవుని కృపకూ, కొత్త అవకాశాలకూ చోటున్న విశాలమైన స్థలాన్ని మరిచిపోతాము."

నేటి సువార్తలో యేసు ఇద్దరు కుమారుల గురించి మాట్లాడుతున్నారు. ఒకడు మొదట "వద్దు" అని చెప్పి, తరువాత తన మనసు మార్చుకొని వెళ్లాడు. మరొకడు "అవును" అని చెప్పి, చివరకు వెళ్లడు. మనం ఏమి చెబుతున్నామన్నది మాత్రమే కాదు, మన హృదయం ఏ దిశగా ప్రయాణిస్తోందన్నదే ముఖ్యమని ప్రభువు మనకు గుర్తుచేస్తున్నారు. దేవుడు మనపై ఎన్నడూ ఆశ విడిచిపెట్టడు. "వద్దు" అనే స్థితి నుండి "అవును" అనే స్థితికి, స్వార్థం నుండి ప్రేమవైపు, గర్వం నుండి వినయంవైపు ఆయన నిరంతరం మనలను పిలుస్తూనే ఉంటాడు.

రెండవ పఠనంలో పవిత్ర పౌలు, తన జీవితమంతా తండ్రి చిత్తానికి విశ్వాసపూర్వకమైన "అవును"గా మారిన క్రీస్తువైపు మన చూపును మళ్లిస్తున్నారు. యేసు తనను

తాను శూన్యునిగా చేసుకొని, సిలువ మరణం వరకు వినయంతో, విధేయతతో జీవించారు. మనమూ క్రీస్తు కలిగియున్న అదే మనస్సును, అదే హృదయాన్ని కలిగి ఉండాలని ఆహ్వానించబడుతున్నాము.

ఈ పవిత్ర దివ్యబలిని ప్రారంభిస్తున్న ఈ వేళ, మన మాటలకు మన క్రియలు సరిపోలని సందర్భాలను, దేవుని పిలుపును ప్రతిఘటించిన సందర్భాలను, ఆయన కృపకు స్పందించడంలో ఆలస్యం చేసిన సందర్భాలను వినయంతో అంగీకరిద్దాం. సందేహంతో వెనుకంజ వేసే మన హృదయాలను, ఉదారమైన మరియు విశ్వాసపాత్రులైన శిష్యుల హృదయాలుగా మార్చమని ప్రభువును వేడుకుందాం.

ప్రసంగం: "'వద్దు' నుండి 'అవును' వరకు – క్రీస్తు మనస్సుతో జీవించడం"

ఒక యువ వయోలిన్ విద్యార్థి పాఠశాలలో జరిగిన సంగీత కార్యక్రమంలో ప్రదర్శన ఇచ్చాడు. అతడు చాలా బాగా వాయించలేకపోయాడు. కొన్ని స్వరాలు సరిగా రాలేదు. తాళం తప్పింది. కార్యక్రమం సగానికి చేరుకునేలోపే తాను ఆపివేయాలని అనుకున్నాడు. చివరకు ఎలాగో పూర్తి చేశాడు. సిగ్గుతో, కళ్లలో నీళ్లు తిరుగుతూ తలను వంచుకొని నేలవైపు చూశాడు. కానీ వెంటనే చప్పట్లు వినిపించాయి. తలెత్తి చూసేసరికి, ఒక్క వ్యక్తి మాత్రమే నిలబడి ఎంతో ఉత్సాహంగా చప్పట్లు కొడుతున్నాడు. అతని సంగీత గురువే ఆ వ్యక్తి. తరువాత ఆ గురువు అతనితో ఇలా అన్నాడు: "నీవు ఇంకా చేరవలసిన స్థాయికి చేరుకోలేదు. కానీ నీవు ఏమిగా ఎదగగలవో నాకు తెలుసు."

దేవుడు కూడా మనలను అలా చూస్తాడు. మనం ఇప్పుడు ఎలా ఉన్నామన్నదే కాకుండా, మనం ఏమిగా మారగలమో కూడా ఆయన చూస్తాడు. మన ప్రారంభం బాగా లేకపోయినా, మన స్పందన బలహీనంగా ఉన్నా, లేదా మనం ఎన్నిసార్లు విఫలమైనా ఆయన మనపై ఆశ విడిచిపెట్టడు. మనం కావలసిన వ్యక్తులుగా మారేలా ఆయన నిరంతరం మనలను పిలుస్తూనే ఉంటాడు.

నేటి సువార్త సరిగ్గా ఈ ప్రయాణం గురించే చెబుతోంది—“వద్దు” నుండి “అవును” వరకు జరిగే ప్రయాణం. యేసు ఇద్దరు కుమారుల గురించి ఒక సరళమైన కథ చెబుతారు. తండ్రి మొదటి కుమారునితో, “ద్రాక్షతోటకు వెళ్లి పని చేయి” అని చెబుతాడు. అతడు నిర్మొహమాటంగా, “వద్దు” అని సమాధానం ఇస్తాడు. కానీ తరువాత తన మనస్సు మార్చుకొని వెళ్లి పని చేస్తాడు. రెండవ కుమారుడు మర్యాదగా, “అవును అయ్యా” అని చెబుతాడు. అయితే చివరకు వెళ్లడు.

చివరగా యేసు ఇలా అడుగుతారు: “ఈ ఇద్దరిలో తండ్రి చిత్తాన్ని నెరవేర్చినవాడు ఎవరు?” జవాబు స్పష్టమే. అందమైన మాటలు చెప్పినవాడు కాదు; చివరకు తన క్రియల ద్వారా తండ్రి కోరికను నెరవేర్చినవాడే.

ఒక పాత సామెత ఉంది: **“మాటలకంటే చేతలే గొప్పవి.”** అది ఎంత నిజమో మనందరికీ తెలుసు. కొందరు మనకు సహాయం చేస్తానని మాట ఇస్తారు, కానీ అవసరమైన సమయంలో కనిపించరు. మరికొందరు మొదట కొంచెం కఠినంగా లేదా సంకోచంగా మాట్లాడినా, నిజంగా మనకు అవసరమైన సమయంలో ముందుకు వచ్చి సహాయం చేస్తారు.

ఈ ఉపమానాన్ని మత నాయకులకు అన్వయిస్తూ యేసు వారిని ఆశ్చర్యపరుస్తారు. ప్రధాన యాజకులకూ పెద్దలకూ ఆయన ఇలా చెబుతారు: సుంకరులూ, వేశ్యలూ మీకంటే ముందుగా దేవుని రాజ్యంలో ప్రవేశిస్తున్నారు. ఎందుకు? ఎందుకంటే ఒకప్పుడు దేవునికి “వద్దు” అని చెప్పిన పాపులు ఇప్పుడు తమ హృదయాలను మార్చుకుంటున్నారు. కానీ మత నాయకులు తమ పెదవులతో “అవును” అంటూనే, తమ జీవితాల ద్వారా మాత్రం “వద్దు” అని చెబుతున్నారు.

ఈ మాటలు సువార్తలో లేకపోయి ఉంటే, ఇవి మరీ కఠినంగా ఉన్నాయని మనం అనుకునేవాళ్లం. సమాజంలోని ఆధ్యాత్మిక నాయకులతో, “పాపులు మీకంటే ముందుగా పరలోకంలో ప్రవేశిస్తున్నారు” అని చెప్పడం ఊహించండి. అయితే యేసు అదే చెబుతున్నారు.

ఈ సువార్త మన ముందుంచబడిన ఒక అద్దంలాంటిది. మనం సుంకరులు కాకపోవచ్చు, వేశ్యలు కాకపోవచ్చు. కానీ బయటకు దేవునికి "అవును" అని చెబుతూ, మన హృదయంలో మాత్రం ఆయనను ఎన్నిసార్లు నిరాకరిస్తున్నాము?

వివాహ వేడుకలో వధూవరులను ఇలా అడుగుతారు: "మీరు సంఘంలోనూ, లోకంలోనూ మీ బాధ్యతలను నిబద్ధతతో నిర్వర్తించడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారా?" వారు, "అవును" అని సమాధానం ఇస్తారు. కానీ కొన్నిసార్లు ఆ "అవును" కేవలం ఒక మాటగానే మిగిలిపోతుంది.

బాప్తిస్మం సమయంలో తల్లిదండ్రులను ఇలా అడుగుతారు: "మీ బిడ్డను క్రైస్తవ విశ్వాసంలో పెంచడానికి మీరు సిద్ధంగా ఉన్నారా?" మళ్లీ వారు, "అవును" అని చెబుతారు. కానీ క్రమంగా కుటుంబ జీవితంలో విశ్వాసం కనుమరుగైపోయే సందర్భాలు కూడా ఎన్నో ఉంటాయి.

మాటలకూ, చేతలకూ మధ్య ఎంత పెద్ద అంతరం ఉండగలదో మనందరికీ తెలుసు.

అయితే ఈ సువార్త మనలను నిరుత్సాహపరచడానికి కాదు. మనకు ఆశను ఇవ్వడానికి చెప్పబడింది. మన ప్రారంభం చెడుగా ఉన్నంత మాత్రాన అది అంతిమం కావలసిన అవసరం లేదని యేసు చెబుతున్నారు. మన మొదటి స్పందన "వద్దు" అయినా, అది క్రమంగా హృదయపూర్వకమైన "అవును"గా మారితే దేవుడు దానిని స్వీకరిస్తాడు.

నేటి సువార్తలో అత్యంత అందమైన వాక్యాల్లో ఒకటి ఏమిటంటే, మొదటి కుమారుడు **"తన మనస్సు మార్చుకున్నాడు."** అదే పరివర్తన యొక్క హృదయం. సువార్తలో ఉపయోగించిన గ్రీకు పదం అంతరంగ హృదయ పరివర్తనను, ఆలోచనా విధానంలో మార్పును, జీవన దిశను మార్చుకోవడాన్ని సూచిస్తుంది.

మనలో చాలామందికి అలాంటి అనుభవం ఉంటుంది. ఏదైనా పని కష్టంగా అనిపించినప్పుడు లేదా అసౌకర్యంగా అనిపించినప్పుడు మొదట "వద్దు" అని చెబుతాము. కానీ తరువాత ఆలోచించి, మన తొలి స్పందన మనలోని ఉత్తమమైన మనస్సును ప్రతిబింబించలేదని గ్రహిస్తాము.

ఒకసారి ఒక యాజకుడు ఒక కుటుంబాన్ని వారి బిడ్డ బాప్తిస్మానికి ముందు కలుసుకోవడానికి వెళ్లాడు. బాప్తిస్మానికి సంబంధించిన సిద్ధత జరుగుతుండగా, ఆ బిడ్డ తండ్రి బహిరంగంగానే ఇలా అన్నాడు: "నేను బాప్తిస్మానికి రాను. ఎన్నో సంవత్సరాల క్రితమే నేను సంఘాన్ని విడిచిపెట్టాను. నా బిడ్డను విశ్వాసంలో పెంచుతానని నిజాయితీగా చెప్పలేను." అతని భార్య కన్నీళ్లతో అక్కడ కూర్చుంది.

బాప్తిస్మం జరిగే రోజు వచ్చింది. వేడుక ప్రారంభమైన కొద్దిసేపటికే ఆలయ తలుపు నెమ్మదిగా తెరుచుకుంది. ఆ తండ్రి లోపలికి వచ్చి తన భార్య పక్కన కూర్చున్నాడు. యాజకుడు తల్లిదండ్రులను, "మీ బిడ్డను క్రైస్తవ విశ్వాసంలో పెంచడానికి మీరు సిద్ధంగా ఉన్నారా?" అని అడిగినప్పుడు, ఆ వ్యక్తి దృఢంగా, "అవును" అని సమాధానం చెప్పాడు.

వేడుక ముగిసిన తరువాత ఆ భార్య మళ్లీ కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది. అయితే ఈసారి అవి ఆనందబాష్పాలు. తరువాత ఆ వ్యక్తి పూర్తిగా తిరిగి సంఘంలో చేరాడు. "నా బిడ్డ ఎదుట నేను వేషధారిగా ఉండకూడదని నాకు అర్థమైంది," అని అతడు చెప్పాడు.

అదే పరివర్తన యొక్క ఆనందం. ఒక "వద్దు" నిజమైన "అవును"గా మారిన ప్రతిసారి పరలోకం సంతోషిస్తుంది.

నేటి పఠనాలు దేవుడు ఎంత ఓర్పుగలవాడో మనకు గుర్తుచేస్తున్నాయి. మానవ హృదయ ద్వారాన్ని తట్టడం ఆయన ఎన్నడూ ఆపడు. పవిత్ర అగస్తీను ఎన్నో సంవత్సరాలు దేవుని నుండి దూరంగా పరుగెత్తిన తరువాత చివరకు ఇలా ప్రార్థించాడు: **"ఓ సనాతనుడవైన, ఎల్లప్పుడూ నూతన సౌందర్యమా! నేను నిన్ను ప్రేమించడానికి ఎంత ఆలస్యం చేశానో!"** పవిత్ర పౌలు

ఒకప్పుడు క్రీస్తును తీవ్రంగా హింసించాడు. కానీ తరువాత ఆయనే క్రీస్తు యొక్క గొప్ప అపొస్తలుడయ్యాడు. పేతురు ముమ్మారు యేసును ఎరుగనని చెప్పాడు. అయినప్పటికీ అతడే సంఘానికి శిలగా నిలిచాడు.

దేవుడు మన జీవితంలోని అత్యంత చెడ్డ క్షణాన్ని బట్టి మనలను తీర్పు చేయడు.

రెండవ పఠనంలో పవిత్ర పౌలు అన్నిటికన్నా గొప్ప ఉదాహరణను మన ముందుంచుతున్నారు. ఆయన యేసు క్రీస్తు గురించి ఇలా చెబుతున్నారు:

“ఆయన దేవుని స్వరూపములో ఉన్నప్పటికీ, దేవునితో సమానత్వాన్ని అంటిపెట్టుకొని ఉండవలసినదిగా ఎంచుకోలేదు; తనను తాను శూన్యునిగా చేసుకున్నాడు.”

క్రైస్తవ జీవితం ఆచరణలో ఎలా ఉండాలో పౌలు మనకు తెలియజేస్తున్నారు. క్రైస్తవం అనేది కేవలం మతపరమైన మాటలు మాట్లాడటమో, బాహ్య ఆచారాలను పాటించటమో కాదు. “**క్రీస్తు యేసునందున్న అదే మనస్సు**” మనలో ఉండటమే నిజమైన క్రైస్తవ జీవితం.

అయితే క్రీస్తు మనస్సు అంటే ఏమిటి?

అది వినయం. అది విధేయత. అది తనను తాను ఇతరుల కోసం అర్పించుకునే ప్రేమ. బాధలకూ, సిలువకూ దారితీసినా కూడా తండ్రికి “అవును” అని చెప్పే ప్రేమ.

నేటి దివ్యారాధనలో నిజమైన కుమారుడు యేసే. తన జీవితమంతటినీ తండ్రి చిత్తానికి సంపూర్ణమైన “అవును”గా అర్పించిన కుమారుడు ఆయనే.

హెబ్రీయులకు వ్రాసిన లేఖ ఈ మాటలను యేసు పెదవులపై ఉంచుతుంది: **“నీ చిత్తాన్ని నెరవేర్చుటకే నేను వచ్చాను.”** గెత్సేమనే తోటలో మరణవేదనతో వణుకుతున్నప్పటికీ యేసు విశ్వాసపాత్రుడిగానే నిలిచాడు: **“నా చిత్తం కాదు, నీ చిత్తమే నెరవేరుగాక.”**

తరువాత పవిత్ర పౌలు మనవైపు తిరిగి, “**క్రీస్తు యేసునందున్న అదే మనస్సు మీలో ఉండనీయండి**” అని చెబుతున్నారు. అంటే, **ఆయనలాగే జీవించడం నేర్చుకోండి** అని అర్థం.

వినడానికి ఇది ఎంతో అందంగా ఉంటుంది. కానీ అదే సమయంలో చాలా కష్టమైనదిగా కూడా అనిపిస్తుంది.

మరి మనం క్రీస్తులాగా ఎలా మారగలం?

జవాబు ఇదే: నెమ్మదిగా, చాలా సందర్భాల్లో బాధల ద్వారా, జీవితంలోని సాధారణ అనుభవాల మధ్యలోనే.

ఒక యాజకుడు ఎంతో హృదయపూర్వకంగా వినయాన్ని ప్రసాదించమని దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు. కొద్దికాలానికే తనను నిరంతరం విమర్శించే వ్యక్తులతో చుట్టుముట్టబడ్డాడు. అతడు తీవ్రంగా బాధపడి దేవునితో ఫిర్యాదు చేశాడు. ఒక రోజు అకస్మాత్తుగా అతనికి ఒక సత్యం అర్థమైంది: “**దేవుడు నా ప్రార్థనకు ఈ విధంగానే జవాబిస్తున్నాడు. నేను వినయాన్ని నేర్చుకోవాలంటే, ముందు నేను వినమ్రుడిగా చేయబడాలి కదా!**”

కొన్నిసార్లు మనం సహనాన్ని కోరుకుంటాము; అప్పుడు దేవుడు కష్టమైన వ్యక్తులను మన జీవితంలోకి పంపుతాడు. కొన్నిసార్లు కరుణగల హృదయాన్ని కోరుకుంటాము; అప్పుడు బాధపడుతున్న వారిని మన దారిలోకి తీసుకువస్తాడు. మరికొన్నిసార్లు విశ్వాసాన్ని కోరుకుంటాము; అప్పుడు ఆధ్యాత్మిక చీకటి కాలాలను అనుభవించడానికి ఆయన అనుమతిస్తాడు.

ఈ విధంగా దేవుడు క్రమంగా మనలను క్రీస్తు స్వరూపానికి సారూప్యులుగా మలుస్తాడు.

మనం తరచుగా ఉపయోగించే ఒక మాట ఉంది: “**మనం కేవలం మనుషులమే.**” కొన్నిసార్లు మన మధ్యస్థత్వాన్ని, స్వార్థాన్ని, అసహనాన్ని లేదా నిబద్ధతలేమిని సమర్థించుకోవడానికి ఈ మాటను ఉపయోగిస్తాము.

అవును, మనం మనుషులమే. కానీ నేటి సువార్త ఇంకా గొప్ప విషయాన్ని చెబుతోంది: **మనం క్రీస్తును పోలినవారిగా మారడానికి పిలువబడ్డాము.** అదే మన పిలుపు.

యేసు ప్రేమించినట్లే మనమూ ప్రేమించగలమని దేవుడు విశ్వసిస్తున్నాడు. యేసు క్షమించినట్లే మనమూ క్షమించగలమని ఆయన విశ్వసిస్తున్నాడు. యేసు ఇతరులకు సేవ చేసినట్లే మనమూ సేవ చేయగలమని ఆయన విశ్వసిస్తున్నాడు. మనం విఫలమైన తరువాత కూడా మళ్లీ లేచి నిలబడగలమని ఆయన విశ్వసిస్తున్నాడు.

ఒక యుక్తవయస్కుడు క్రమంగా విశ్వాసానికి చాలా దూరమయ్యాడు. అతడు చర్చికి వెళ్లడం మానేశాడు. పాపసంకీర్తన పట్ల కూడా అతనికి ఎలాంటి ఆసక్తి లేదు. ఒక లెంట్ కాలంలో, అతని తల్లి దాదాపు బలవంతంగానే అతడిని వృద్ధుడైన ఒక పరిష్ యాజకుని వద్ద పాపసంకీర్తనకు పంపించింది. ఇష్టంలేకపోయినా అతడు వెళ్లాడు.

పాపసంకీర్తన గదిలో, తన సందేహాలన్నింటినీ, నిరాశలనూ, సంఘంపట్లా, విశ్వాసంపట్లా తనకు ఉన్న కోపాన్నీ మొదటిసారిగా పూర్తిగా బయటపెట్టాడు. ఆ వృద్ధ యాజకుడు ఎంతో ఓర్పుతో, దయతో, ప్రేమతో అతని మాటలన్నీ విన్నాడు. అక్కడ ఎలాంటి ఖండన లేదు; అర్థం చేసుకోవడం, మార్గదర్శనం చేయడం మాత్రమే ఉన్నాయి.

ఆ యుక్తవయస్కుడు ఇంటికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు అతని ముఖం ఆనందంతో ప్రకాశిస్తోంది. అతడు తన తల్లితో ఇలా అన్నాడు: **“ఆ యాజకుడు నాతో ప్రవర్తించిన తీరు చూసిన తర్వాత, యేసు కూడా ప్రజలతో ఇలాగే ప్రవర్తించి ఉండేవారని నేను ఊహిస్తున్నాను.”**

అదే క్రైస్తవ జీవిత లక్ష్యం. మనలను చూసిన ఇతరులు, **“యేసు ఈ పరిస్థితిలో ఉంటే ఇలాగే ప్రవర్తించేవారు,”** అని చెప్పగలగాలి.

ప్రభువు ఒక్క రాత్రిలోనే పరిపూర్ణులుగా మారమని మనలను అడగడం లేదు. ఆయన కోరేది ఒక్కటే—మనము నిరంతరం

“వద్దు” నుండి “అవును” వైపు, స్వార్థం నుండి ప్రేమవైపు, గర్వం నుండి వినయంవైపు, ఖాళీ మాటల నుండి విశ్వాసపూర్వకమైన కార్యాలవైపు ప్రయాణిస్తూ ఉండాలని.

బహుశా అందుకే నేడు సంఘం ఈ సువార్తను మనకు అందిస్తోంది. మనలను ఖండించడానికి కాదు; **ఇప్పటికీ ఆలస్యం కాలేదని మనకు ధైర్యం చెప్పడానికి.**

మనలో శ్వాస ఉన్నంత వరకు మారడానికి ఇంకా సమయం ఉంది. మళ్లీ కొత్తగా ప్రారంభించడానికి ఇంకా సమయం ఉంది. దేవునికి **“అవును”** అని చెప్పడానికి ఇంకా సమయం ఉంది.

ముగింపులో మరో చిన్న కథను చెప్పాలనుకుంటున్నాను.

ఒక శిల్పి ఒక పెద్ద పాలరాతి శిలను ఉలితో చెక్కుతున్నాడు. అది గమనిస్తున్న ఒక వ్యక్తి అతనిని అడిగాడు: **“మీరు ఏ రూపాన్ని చెక్కబోతున్నారో మీకు ఎలా తెలుసు?”** అప్పుడు ఆ శిల్పి ఇలా సమాధానమిచ్చాడు: **“ఆ రూపం ఇప్పటికే ఈ రాతిలో దాగి ఉందని నేను చూస్తున్నాను. దానికి చెందని వాటిని తొలగించడం మాత్రమే నా పని.”**

దేవుడు మనతో కూడా అదే చేస్తున్నాడు.

మనలో దాగి ఉన్న క్రీస్తు స్వరూపాన్ని ఆయన ఇప్పటికే చూస్తున్నాడు. ఆనందాల ద్వారా, బాధల ద్వారా, వైఫల్యాల ద్వారా, కృప ద్వారా, పశ్చాత్తాపం ద్వారా, నూతనీకరణ ద్వారా—ఆ స్వరూపానికి చెందని ప్రతి దానిని ఆయన ఓర్పుతో తొలగిస్తూ ఉంటాడు.

ఒక రోజు, ఆయన కృప వల్ల, ఇతరులు మనలను చూసి ఇలా చెప్పగలుగుతారు:

“ఈ వ్యక్తి జీవించే విధానం, మాట్లాడే తీరు, క్షమించే హృదయం, ప్రేమించే విధానం—ఇదే క్రీస్తు స్వయంగా జీవించి ఉండే విధానం.”

ఆమెన్.